

Преюдициално запитване от Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Литва), постъпило на 21 декември 2015 г. — Agnieszka Anisimovienė и др.

(Дело C-688/15)

(2016/C 106/20)

Език на производството: литовски

Запитваща юрисдикция

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Agnieszka Anisimovienė и др.

Други страни: AB bankas Snoras, в производство по несъстоятелност; VĮ Indėlių ir investicijų draudimas; AB Šiaulių bankas, правопреемник на AB bankas FINASTA

Преюдициални въпроси

1. Следва ли Директивата за депозитите ⁽¹⁾ то да се тълкува в смисъл, че средства, прехвърлени със съгласието на лицата, или пък преведени или внесени лично от тях по сметка, открита на името на кредитна институция в друга кредитна институция, могат да се считат за депозити по смисъла на тази директива?
2. Следва ли член 7, параграф 1 и член 8, параграф 3 от Директивата за депозитите, разглеждани във връзка един с друг, да се разбират в смисъл, че плащания за гарантиране на депозити до определения в член 7, параграф 1 размер се извършват за всяко лице, чието вземане може да се установи преди датата на административния акт или на съдебното решение по член 1, параграф 3, подточка i) или ii) от Директивата за депозитите?
3. За целите на Директивата за депозитите, от значение ли е определението за „обичайни банкови сделки“ за тълкуването на понятието за депозит като кредитно салдо, произтичащо от банкови сделки? Следва ли това определение да се взема предвид и при тълкуването на понятието за депозит в националните законодателни актове, с които се транспонира Директивата за депозитите?
4. При утвърдителен отговор на третия въпрос, как следва да се разбира и тълкува използваното в член 1, параграф 1 от Директивата за депозитите понятие за обичайни банкови сделки, и по-точно:
 - a) кои банкови сделки следва да се приемат за обичайни или въз основа на какви критерии следва да се определя дали дадена банкова сделка е обичайна?
 - б) следва ли понятието за обичайни банкови сделки да се преценява с оглед на целта на извършените банковите сделки или на страните по тях?
 - в) следва ли използваното в Директивата за депозитите понятие за депозит като кредитно салдо, произтичащо от обичайни банкови сделки, да се тълкува като обхващащо само случаите, при които всички сделки, водещи до формирането на такова салдо, се считат за обичайни?
5. Когато средствата попадат извън обхвата на понятието за депозит по Директивата за депозитите, но държавата членка е избрала да транспонира Директивата за депозитите и Директивата за инвеститорите ⁽²⁾ в националното законодателство по такъв начин, че и средствата за които вложителят има вземане, произтичащо от задължение на кредитна институция за предоставяне на инвестиционни услуги, също се разглеждат като депозити, може ли тези депозити да бъдат покривани едва след като се установи, че в конкретния случай кредитната институция е действала като инвестиционно предприятие и средствата са ѝ прехвърлени за извършване на инвестиционна дейност по смисъла на Директивата за инвеститорите и на Директива 2004/39/ЕО ⁽³⁾?

⁽¹⁾ Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити (ОВ L 135, 31.5.1994 г., стр. 5, Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 163).

⁽²⁾ Директива 97/9/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 март 1997 година относно схемите за обезщетение на инвеститорите (ОВ L 84, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 222).

⁽³⁾ Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно пазарите на финансови инструменти, за изменение на Директиви 85/611/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета и Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 93/22/ЕИО на Съвета (ОВ L 145, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 247).